

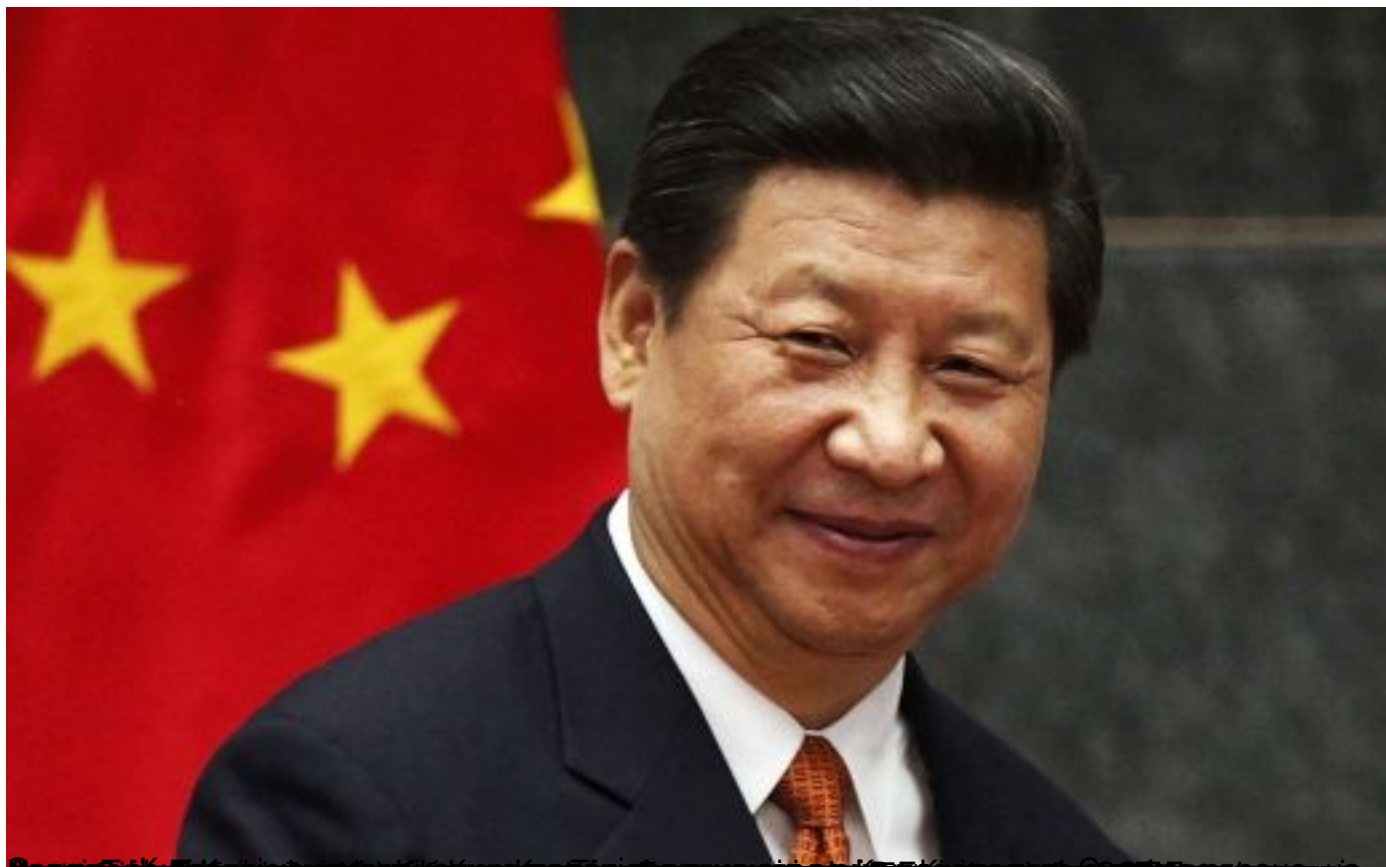
Пратећи западне медије и блогове, уочио сам да скорашњи текстови о Кини попримају призив параноје Од питања Џонатана Варда, истраживача са Оксфорда, да ли Американци могу живети у свету где Кина поседује најјачу економију, најснажнију индустријску базу и водеће центре за научна истраживања (?), преко Џорџа Сороса који је Кину назвао смртним непријатељем отворених друштава до Виктора Хансона, америчког историчара и колумнисте који се у свом оштром тексту објављеном на Фокс њузу обрушио на „стравичну будућност, којом Кина доминира, а која представља велику опасност за читав свет“. Русофобија је константа, а страх од Кине и распиривање те емоције код грађана изгледа тек наступа.

Семјуел Хантингтон пише да „модерност рађа стабилност, али да модернизација рађа нестабилност“. Ово наводи многе на Западу да главну кинеску слабост виде у централној власти коју чини једна партија. Дакле, стални сукоб произлази из чињенице да Кина није парламентарна демократија. Ипак, промене које је спровела та партија, унутар себе, као и унутар друштва чији је предводник, шире су и дубље у односу на сличне примере других друштава. Ако се у Кини не може променити партија, политика се може мењати. С друге стране, на Западу се партије могу мењати, али политика и устаљене предрасуде очито не.

"Синофобија" као нова политика са елементима параноје

Пише: Бранислав Омогац
петак, 22 новембар 2019 11:00

"Синофобија" као нова политика са елементима параноје

Пише: Бранислав Омоцац
петак, 22 новембар 2019 11:00
